

Kwetsbaar! aflevering 5

Voice-over: Werk, dat betekent niet alleen je eigen boterham verdienen, maar ook jezelf ontwikkelen en andere mensen ontmoeten. Werk is zo belangrijk, want werken is meedoen. In deze podcast hoor je het geluid van MidZuid, het sociaal werkbedrijf van de regio Dongemond. Peter Volkers, commercieel manager, praat met werkgevers, partners en medewerkers over allerlei onderwerpen die betrekking hebben op mensen met een kwetsbare arbeidsmarktpositie.

Peter Volkers: Vandaag is Harrie Timmermans te gast in deze podcast. Hij is sinds september gekozen als lid van bestuur van MidZuid en in de dagelijkse praktijk gemeentesecretaris bij de gemeente Heusden. Ik ga met hem praten over zijn werkervaring en kennis omtrent inclusieve arbeid en hoe hij dat verbindt met MidZuid. Welkom, Harrie.

Harrie Timmermans: Hartstikke leuk dat ik hier mag zijn, Peter.

Peter Volkers: Dat is van twee kanten, helemaal mooi. Harrie, ik begin met wat persoonlijke vragen, om wat diepgang te krijgen over wie de persoon Harrie nu is. Ik begin met: ben jij zelf ook kwetsbaar?

Harrie Timmermans: Ik denk dat ik hartstikke kwetsbaar ben.

Peter Volkers: Licht dat eens toe.

Harrie Timmermans: Ik ben van het bouwjaar 1971. Dan ben je 52. Dan kijk je af en toe terug op een deel van je leven en dan denk je: er ligt waarschijnlijk meer achter me dan dat er voor me ligt. Dan krijg je het kwetsbare gevoel van sterfelijkheid wel eens over je heen. Los van leeftijd - want dat is natuurlijk ook maar betrekkelijk - denk ik dat ieder mens, ik wil niet zeggen kwetsbaar, maar raakbaar zou moeten zijn. Dat je zo in het leven staat, dat de dingen die om je heen gebeuren je raken en ook nog beroeren en aanraken. Dan sta je met je gevoel in het hier en het nu. Dat vind ik belangrijk.

Peter Volkers: Dan sta je dichterbij. Ben je een optimist?

Harrie Timmermans: Ja, bij mij is het glas halfvol. Ik ben ook van de school van het positief herformuleren, omdat ik ook denk dat taal heel erg belangrijk is. Ik zit al best een heel lange tijd in rollen waarbij je verantwoordelijkheid draagt. Dan vind ik dat je een soort morele verplichting tot optimisme hebt, want als de leiding het al niet meer ziet zitten, wat straalt dat dan uit op de mensen die voor jou werken? Ik ben overtuigd optimist.

Peter Volkers: Mooi. Wil je ook altijd winnen of niet?

Harrie Timmermans: Ik wil resultaat halen. Vroeger wilde ik winnen in de zin dat mensen zeiden: dat heeft hij knap gedaan. Nou vind ik winnen vooral als we met elkaar winnen. Vroeger wilde ik het doelpunt maken, maar nou vind ik het ook heel erg mooi als ik de voorzet kan geven of het plan kan bedenken waar anderen op kunnen scoren.

Peter Volkers: Zodat het team wint. Wil je leuk of aardig gevonden worden?

Harrie Timmermans: Ja, dat denk ik wel. Ik heb daar wel behoefte aan. Ik zou het niet leuk vinden als mensen zeiden: "Hij was hartstikke goed, maar niet aardig." Als dat op mijn grafsteen staat. Ik geloof ook dat aardig zijn heel erg helpt in het creëren van verbinding.

Peter Volkers: Precies.

Harrie Timmermans: Als het maar echt is en geen plastic.

Peter Volkers: Zou je zelf gelukkig kunnen zijn zonder werk? Ik heb naar je cv gekeken, dus ik denk het haast niet.

Harrie Timmermans: Ik vind werk geen last. Ik vind de dingen die ik doe leuk en toevallig word ik daar ook voor betaald. Als je dingen doet waar je achter staat en waar je passie in legt, dan vind ik dat wel belangrijk, dat je iets kunt doen wat ertoe doet. Dat hoeft niet altijd werk te zijn. Ik heb ook dingen gedaan die niet per se werk zijn, maar die wel heel erg leuk zijn. Het schrijven van een boek - om een voorbeeld te noemen - of vrijwilligerswerk bij een sportvereniging of bij PSV. Ik ben wel graag bezig. Ik wil iets betekenen.

Peter Volkers: De discussie die je wel eens hebt of je werkt om te leven of leeft om te werken, is dan ook wat minder relevant.

Harrie Timmermans: Het is wel relevant, omdat ik ook gezin en een huis heb. Ik ben niet zo dat ik zonder de bank een huis heb kunnen kopen. Je moet uiteindelijk ook centjes verdienen om te kunnen leven. Zo simpel is het ook. Maar als je dan werkt, kies dan werk waar je blij van wordt. Ga jezelf niet zitten vervelen, dat je 40 jaar lang werk doet, waar je geen zin in hebt. Daar doe je iedereen mee tekort, jezelf het meest.

Peter Volkers: Dan zoek je de uitdaging ook op. Harrie, ik zou eens wat willen inzoomen op jouw ervaringen en functies. Zoals ik gezien heb, een behoorlijk indrukwekkende staat van dienst. Je bent nu gemeentesecretaris bij Heusden. Wat is daar voor jou de grootste uitdaging? Of waar haal je het grootste plezier uit die functie?

Harrie Timmermans: Wat ik in Heusden ongelooflijk aantrekkelijk vind - dat had ik me bedacht toen ik daar in 2016 begon, maar dat is in de praktijk nog meer uitgekomen - is dat het een gemeente is die een beetje eigenwijs is, maar die vooral heel erg voor ogen heeft: waartoe zijn wij op aarde? Wij zijn op aarde om de mensen voort te helpen, om de mensen vooruit te helpen.

Harrie Timmermans: Dat vertaalt zich ook in hoe we onze collega's noemen, onze ambtenaren. Die noemen wij geen ambtenaren, maar mogelijkmakers. Die hele mindset dat je niet alleen maar op aarde bent om de regeltjes toe te passen. Regels hebben natuurlijk altijd zin, maar het gaat vooral om de onderliggende bedoeling. Als jij iets voor elkaar kunt boksen door de regels een beetje op te rekken - zonder dat je iemand anders daarmee tekort doet - dan krijg je bij ons een pluim in plaats van dat je op je donder krijgt, omdat je de regels niet strikt gevolgd hebt. Werken voor de overheid - met name de gemeentelijke overheid - is ook heel dicht bij inwoners werken. Voor inwoners het verschil kunnen maken, vind ik heel erg leuk. Dat straalt Heusden altijd al uit. Daarin een bijdrage mogen leveren, vind ik superinteressant en superleuk.

Peter Volkers: Daarnaast ben je tien jaar of langer voorzitter geweest van de supportersvereniging van PSV. Wat heb je daar geleerd?

Harrie Timmermans: Wat ik daar heb geleerd... Een voetbalclub is een dwarsdoorsnede van de samenleving is. Als jij in een functie zit als die van gemeentesecretaris, dan verkeer je in een bepaalde bubbel. Het is een beetje een hoogopgeleide witte bubbel, om het zo maar te zeggen. Maar als je op zaterdagochtend of op zaterdagmiddag in de bus stapt naar Groningen, drie uur die

kant op, en je zit in bus 1, dan hoor je ook wat er speelt in de dwarsdoorsnede van de samenleving. Wat ik heb geleerd, is dat je altijd - ook in je rol vanuit de overheid - voeling moet houden met wat er in de samenleving leeft. Een voetbalclub is daar een voorbeeld van. Leg hier bij MidZuid je oor te luisteren en vraag mensen over koopkracht of over energie.

Peter Volkers: Natuurlijk.

Harrie Timmermans: Wat het me heeft geleerd, is altijd verbinding blijven houden met de basis, met de mensen waar je het voor doet. Een voetbalclub is heel erg mooi, omdat het je passie voor het voetbal combineert met voeling houden met wat er maatschappelijk leeft.

Peter Volkers: Dat kan je dan weer gebruiken in je dagelijks werk.

Harrie Timmermans: Ja. En het is de mooiste club van Nederland. Dat wil ik dan ook wel [crosstalk 00:07:21-00:07:22]

Peter Volkers: Daar zullen we nog een keer over discussiëren. Dat doe ik op een ander moment, als mijn clubje iets hoger staat.

Harrie Timmermans: Dat snap ik.

Peter Volkers: Je hebt volgens mij ook twee boeken geschreven, of in ieder geval met coauteurschap. In het verlengde van het voetbal natuurlijk De Topscorer. Ik heb het zelf niet gelezen, maar voor zover ik gezien heb, gaat het met name over de mooiste goals en de aanval. Wat was je drijfveer om dat specifieke boek over De Topscorer te maken?

Harrie Timmermans: Toen was het voor mij echt zonneklaar. Ik mocht een thema uitkiezen. Je had ook de aanvoerder, de trainer of de keeper. De Topscorer. Achteraf denk ik dat dat het dichtste bij mij stond, en bij wat ik toen wilde zijn. Zelf het doelpunt maken, zelf kunnen scoren. Het boek is geschreven in 2008. Toen zat ik nog in een jeugdiger fase van mijn loopbaan en was scoren misschien heel erg belangrijk. Ik denk dat dat de drijfveer is geweest.

Harrie Timmermans: Wat ook meespeelde was dat ik op dat moment al heel lang PSV-supporter was. Er waren echte PSV topscoorders die ik wilde portretteren. Ik was in contact gekomen met Harry van Raaij. Harry van Raaij kende weer mooie verhalen over Romario. Romario was mijn

jeugdidoel in de tijd dat ik jong was en alle wedstrijden van PSV bezocht. Het was dus ook een manier om heel dicht bij een jongensdroom te komen. Mijn jongensdroom was natuurlijk om zelf voetballer te worden, maar mijn lichaam wilde niet wat mijn geest zag. Daar zat een soort disconnectie. Dit was een manier om heel erg dichtbij die jongensdroom te komen. Dat dromen van het scoren van het winnende doelpunt in de finale tegen Duitsland - want dat wilden we toen, we wilden altijd van Duitsland winnen - dat heb ik misschien wel verwezenlijkt door het schrijven van dat boek.

Peter Volkers: Net hadden we het erover of je altijd wilt winnen. Toen zei je dat je vroeger zelf wilde scoren, en tegenwoordig een voorzet belangrijk vindt. Wordt het volgende boek dus De Ultieme Voorzet?

Harrie Timmermans: Misschien is de logische opvolger eigenlijk al geschreven in het boek waarvan ik coauteur ben, waar je net aan refereerde. Dat is het boek Zie mij, hoor mij! Dat gaat over hoe je ervoor zorgt dat je menselijke maat en verbinding weer organiseert, zeker als overheid. Daar zijn we een beetje van afgedreven in de afgelopen periode. Dat gaat veel meer over welk gedrag er nodig is om mensen te laten shinen en in hun kracht te laten zijn. Dat is niet dat de leider altijd alle doelpunten maakt.

Peter Volkers: Als laatste wilde ik nog even wat aanstippen. Daarna gaan we weer de link maken richting MidZuid. Ik zag dat je vorig jaar bent gewaardeerd met de Rijnlander van het jaar award. Daar werd onder andere je taal ook besproken, je noemde het net al even. "Getuigen van het dienen van de samenleving." "Ambtelijk vakmanschap." Van waaruit wordt die award geïnitieerd?

Harrie Timmermans: Die wordt in dit geval geïnitieerd door Jaap Peters. Hij noemt zichzelf de thought leader. Dat is een beetje de goeroe van het gedachtegoed van het Rijnlands organiseren. Jaap Peters heeft daar in het verleden ook veel over geschreven, samen met Mathieu Weggeman, hoogleraar op het gebied van organisatieontwikkeling. De stroming die zij vertegenwoordigen, is de stroming van het Rijnlands organiseren. Die gaat er heel erg vanuit dat je ruimte moet bieden voor vakmanschap, dat je moet werken vanuit vertrouwen en dat je moet sturen op verbinding. Vakmanschap, vertrouwen en verbinding, dat is een soort heilige drie-eenheid.

Harrie Timmermans: Zij zoeken daar altijd mensen bij die niet alleen die theorie kennen, maar die dat vooral vanuit de praktijk overbrengen. Zij zijn bij mij uitgekomen. Daar ben ik heel trots op, maar ik ben me er ook heel erg bewust van dat het ook een waardering is voor datgene wat we op dit moment in Heusden het 'vakmanschap van mogelijk maken' noemen. Ik mag daar de vertegenwoordiger van zijn en ik ben ijdel genoeg om trots te zijn op die titel, maar ik sta wel op de

schouders van heel veel collega's in de gemeentehuizen die dat gedachtegoed dagelijks in de praktijk brengen.

Peter Volkers: Het is wel een erkenning voor hetgeen je doet. Dat is leuk.

Harrie Timmermans: Ja, hij staat ook als een award op mijn bureau. Ik kijk er af en toe naar. Tegelijkertijd, Peter, moet je jezelf niet te serieus nemen. Je moet ook een beetje relativeren. Toen ik die trofee kreeg, appte ik de in de gezinsapp: "Het is een bijzonder moment, ik ben uitgeroepen tot Rijnlander van het jaar." Toen reageerde mijn jongste dochter: "Ik lees op Wikipedia dat Rijnlander een konijnenras is. Hoe dan?"

Peter Volkers: Een beetje relativeren.

Harrie Timmermans: Precies.

Peter Volkers: En de humor erin houden. Er stonden ook een aantal gevleugelde uitspraken van jou: "maximum gezond verstand, minimum bureaucratie." Je gaf net al een klein beetje aan hoe je daarin zit. Het gaat om de inwoner en niet om wat de buitenwereld ervan denkt. Daar hebben we het net al ook over gehad, met de link en je ervaring vanuit de supportersvereniging. Sinds september zit je in het bestuur van MidZuid. Als je denkt aan dat soort uitspraken en zoals je erin staat, hoe zou je dat naar MidZuid kunnen vertalen?

Harrie Timmermans: Ook: altijd voor ogen houden waartoe je op aarde bent. Werken is meedoen, dat is in het kort natuurlijk de onderliggende bedoeling van MidZuid, om mensen te helpen die het zonder de hulp van MidZuid niet in hun eentje redden. Ieder mens heeft talent. Ieder mens heeft potentie. Alleen is het systeem waarin we het met elkaar georganiseerd hebben soms niet helemaal passend op de manier waarop mensen er kunnen instappen en moeten ze geholpen worden.

Harrie Timmermans: Wat wij als bestuur van MidZuid - ik mag als onafhankelijk bestuurder ook in combinatie met de wethouders het dagelijks bestuur vormen - ons altijd voor ogen moeten houden, is: hoe helpt wat wij doen onze doelstelling dichterbij te brengen, dat we zoveel mogelijk mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt zo regulier mogelijk willen laten meedoen? Want als je werkt en je doet mee, dan gaat dat gepaard met inkomen, met gevoel van eigenwaarde, met geluk en zingeving. Dat is wat wij brengen. Wij brengen zingeving voor mensen. "Minimum bureaucratie, maximum gezond verstand" is: altijd nadenken of datgene wat wij hier doen, onze doelstelling dichterbij helpt te brengen.

Peter Volkers: Dat is ook het plaatje dat je altijd overlegt. Wat betekent het voor de inwoner en wat doe ik vanuit de bestuursfunctie? Het bestuur bestaat uit de wethouders van de vier verschillende gemeenten. Jij bent wat we noemen het externe bestuurslid. Wat voeg jij nou toe aan een bestuur, anders dan bijvoorbeeld een wethouder? Kun je objectiever zijn?

Harrie Timmermans: Ik weet niet of ik objectiever ben, maar je hebt misschien een bepaalde afstand. Als je wethouder bent, heb je natuurlijk een dubbele pet op. Je bent niet alleen bestuurslid van MidZuid, maar je moet er ook nog in je eigen gemeente voor zorgen dat zaken marcheren. Soms kan er spanning zitten op het belang van MidZuid of het belang van een individuele gemeente. Dat zie je wel. Als het over geld gaat - er moet je bijvoorbeeld geld bij - dan zeggen we hier: "Dat is belangrijk, want dat helpt MidZuid." Maar als je in je eigen gemeente al een tekort hebt, dan wordt dat een spannend iets. Ik heb geen dubbele pet. Ik heb maar één pet op, dus ik kan altijd onversneden gaan nadenken over wat in het belang is van MidZuid.

Harrie Timmermans: Tegelijkertijd is het ook zo dat je er ook niks aan hebt, dat je gelijk hebt, dat het in het belang van MidZuid is, maar dat de wethouders daar niet mee gedraaid kunnen komen. Het is dus altijd een beetje manoeuvreren. Het is altijd een beetje slim meebewegen, maar wel die inhoud centraal blijven stellen. Wij zijn op aarde om mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt te helpen, want werken is meedoen. Als we dat - als een soort tegeltje - altijd maar voor ons hebben liggen bij alles wat we doen en daar af en toe eens op kijken, dan ben ik ervan overtuigd dat al die wethouders in het bestuur ook niets liever willen dan het goede doen voor MidZuid.

Peter Volkers: Je hebt natuurlijk ervaringen meerdere besturen en commissariaten. Wat vind je nou belangrijk voor het presteren van een bestuur in zijn algemeenheid?

Harrie Timmermans: Ik vind dat een bestuur richting aan moet geven, dus een bestuur moet een visie hebben op waar we het allemaal voor doen met elkaar. Bij MidZuid vind ik dat goed op orde. Als ik ga kijken naar mijn eerste ervaring met de bestuursvergaderingen, dan zitten daar wethouders die er vanuit hun inhoudelijke bevoegdheid vol voor willen gaan. Er is niemand die zegt: "Ik ben erop tegen dat mensen meedoen" of "Ik ben erop tegen dat we hier de goede dingen doen voor mensen." Er zit een bevoegd bestuur.

Harrie Timmermans: Tegelijkertijd moet je een bestuur ook de ruimte geven voor het ondernemerschap. Als je weer even naar het Rijnlandse gaat kijken: ruimte geven aan vakmanschap. Wij moeten niet op de stoel gaan zitten van de commercieel manager. Die weet zelf wel hoe hij bedrijven moet moeten benaderen. Maar wij kunnen bijvoorbeeld wel soms tips geven of een verbinding leggen. "Peter, zou je niet zus?" of "Jos, zou niet zo?" Zonder op die stoel te

gaan zitten. In dat samenspel van visie, vakmanschap, verbinding en werken vanuit vertrouwen, daar vind ik dat een goed bestuur alle ruimte moet bieden aan het bedrijf om te ondernemen en de goede dingen te doen.

Peter Volkers: Niet specifiek op MidZuid, maar in zijn algemeenheid zie je in de buitenwereld steeds meer geluiden over de raad van commissarissen of bestuur, die altijd reactief ergens iets van vinden. Wanneer zou je als bestuur actief moeten optreden? Dat bedoel ik niet specifiek bij MidZuid, maar gewoon in zijn algemeenheid.

Harrie Timmermans: Dat is een kwestie van aanvoelen. Je hebt al aangegeven dat ik ook commissaris geweest ben in een sociale werkvoorziening. Ik vond het belangrijk om er natuurlijk altijd te zijn bij de formele vergaderingen, maar ik vond het vooral ook van belang om te weten wat er in het bedrijf speelde. Ik ben een actief bestuurslid. Ik ben een actieve commissaris. Dat betekent dat ik er niet alleen wil zijn op de formele momenten, maar af en toe ook gewoon wil ruiken, proeven en voelen wat er leeft.

Harrie Timmermans: Ik was hier net een kwartiertje te vroeg. Ik ben liever te vroeg dan te laat ergens. Toen sprak ik daar collega's van jullie op de gang en die hadden het over een lekkage. Die lieten mij een filmpje zien. Het water gutste uit het plafond, het was een grote bende. Dat is een interessante, ook in het kader van de discussie rondom huisvesting. Dat schreeuwt eigenlijk: "Jongens, pak dit aan!" Doordat je hier bent en doordat je er met mensen over praat, krijg je daar een beeld bij en krijg je zo'n filmpje te zien.

Harrie Timmermans: Dat zie je niet als je alleen maar vijf minuten van tevoren aanschuift bij een bestuursvergadering en meteen vijf minuten naderhand weggaat. Daarvoor moet je zo'n bedrijf leren kennen. Daarvoor moet je ook het gevoel hebben wat er op managementniveau speelt. Dan moet je af en toe een belletje plegen en voeling houden met wat er leeft. Het is echt fingerspitzengevoel. Ik ben ervan overtuigd dat als je alleen tien keer per jaar naar een DB-vergadering komt, je geen fluit weet van wat er echt speelt.

Peter Volkers: Nee, maar er zijn talloze voorbeelden - overigens ook in de voetbalwereld, daar hoef ik geen namen te noemen - dat je ziet dat er heel lang reactief naar wordt gekeken en achteraf wordt verweten dat er niet opgetreden is. Ik ben benieuwd in welke situatie je als bestuurslid zou zeggen: "Als dat gebeurt, moet ik actief optreden."

Harrie Timmermans: Dat is altijd zo bij een leiderschapscrisis. Een bestuur is ook werkgever van de directeur. Stel dat Jos morgen minister van Sociale Zaken wordt. Op dat moment ontstaat er

meteen een vacature in leiderschap. Dat zijn cruciale functies, als het gaat over rollen die ingevuld moet worden op een goed niveau. Een goede directeur kan ondersteunend zijn, maar een slechte directeur kan een organisatie in heel korte tijd de vernieling in helpen. Als het gaat over leiderschapswissels of leiderschapsvraagstukken moeten we er zijn. Ik vind dat het bestuur actief moet zijn als het gaat over visie en waartoe wij op aarde zijn. En een bestuur moet er ook zijn op het moment - en het liefst nog voor het moment - dat de pleuris uitbreekt of dat er een crisis is. Stel dat we hier morgen gehackt worden en dat de Russen losgeld vragen voor alle informatie van MidZuid - ik noem maar een gek voorbeeld - ...

Peter Volkers: Dan ga je er gelijk naast staan.

Harrie Timmermans: Dan moet je samen optrekken. Besturen is er zijn voor elkaar in de goede tijden, maar je moet ook een beroep op ons kunnen doen als een soort klankbord of als adviseur, en bij leiderschap, bij crisis en bij visie.

Peter Volkers: Crisis is gelukkig nog niet aan de orde. Er zijn natuurlijk altijd uitdagingen, maar dat is een ander verhaal. Er wordt wel gesproken over de 100 dagen-visie met een nieuwe functie, jou bekend. Die zijn voor jou al verstreken. Heb je opvallende zaken waarvan je zegt: die heb ik geconstateerd, wat ik nooit van tevoren had verwacht?

Harrie Timmermans: Wat ik heel erg fijn vind, is als je hier binnenkomt. Je loopt op de receptie. Daar begint het voor mij. Dat is al het visitekaartje van het bedrijf. Je komt hier binnen, je wordt hier altijd warm welkom geheten. Mensen staan gewoon in de goede stand. Dat vind ik belangrijk. Ik heb meegeholpen met het inpakken van de kerstpakketten. Dan voel je ook een beetje de sfeer van die mensen die daar aanwezig zijn. Dat is laagdrempelig. Er wordt gelachen. Je krijgt hier geen boete als je lachend over de gangen loopt. Als je het hebt over sfeer en cultuur, dan voel ik mij thuis. Het is een warm bad. Dat vind ik fijn, dat is een heel positieve vink. Een positieve vink vind ik ook hoe MidZuid zich als een trotse organisatie presenteert naar buiten. Dat blijkt uit de stukken. Dat blijkt uit de website. Er zijn persoonlijke verhalen, het zijn verhalen van echte mensen. Dat is top. Daar straalt trots uit.

Peter Volkers: Heeft je dat verrast?

Harrie Timmermans: Ja, positief. Verrast niet. Ik ben er blij mee dat het zo is, want ik vind dat wij als sociale werkbedrijven pareltjes zijn als het gaat over overheidsactiviteit. Die mogen best wat trotser naar buiten gaan. Dat vraagt om zelfbewustheid en trots zijn op wat je doet. Niet in een hoekje gaan zitten, maar gewoon: wij zijn MidZuid. Borst vooruit, kin omhoog. Het ziet er goed uit.

Er wordt ook op geïnvesteerd en dat vind ik een mooie kwaliteit. De cultuur is prima. De manier waarop we ons naar buiten toe presenteren, is ook prima.

Harrie Timmermans: Tegelijkertijd, als je naar de toekomst kijkt, denk ik: ook MidZuid heeft natuurlijk uitdagingen. Midzuid is een relatief klein sociaal werkbedrijf. Zijn wij over tien of vijftien jaar nog in staat om met deze omvang daarin duurzaam te kunnen zijn? Dat vind ik een vraag. Huisvesting is natuurlijk een dossier waar al lang over gepraat wordt. Ondertussen klettert wel het water naar beneden omdat het een beetje oude meuk is. Blijven we in die oude meuk of gaan we met elkaar toch doorbraken realiseren, wetende dat gemeentes in de situatie zitten dat hun financiën eigenlijk best krap zijn? Dat zijn vraagstukken waarvan ik denk: als je die ziet aankomen, moet je die met elkaar vastpakken.

Peter Volkers: Ook de politieke aspecten daarin meegenomen. Al twee jaar lang wordt er gesproken over dat de werkbedrijven of de ontwikkelbedrijven een sociaal vangnet zouden moeten worden in de breedte, wat ik zeer toejuich, omdat je daarmee nog minder mensen op de bank laat zitten. Maar daar zit niet echt progressie en vooruitgang in. Hoe kijk jij in zijn algemeenheid aan tegen de toekomst van de sociale ontwikkelbedrijven?

Harrie Timmermans: Ik ben optimist, heb ik net al gezegd.

Peter Volkers: Een halfvol glas.

Harrie Timmermans: Zeker. Wat mij zeer heeft gedaan in de afgelopen vijftien jaar, is dat er een kaalslag heeft plaatsgevonden. Er gezegd: we gaan de sociale werkvoorzieningen terugbrengen. Eigenlijk heb je alleen maar de financiering en het geld teruggebracht, maar de groep mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt is niet kleiner geworden. Je hebt dus gewoon kaal bezuinigd op een doelgroep die het misschien wat het hardst nodig heeft. Ik vind het hardvochtig en onterecht beleid. Ik hoop dus heel erg dat er ook in Den Haag een wind gaat waaien die een herwaardering krijgt voor mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt. Je kunt het geld wel weghalen, maar daarmee is het aantal mensen die daar een beroep op zouden moeten doen niet minder geworden.

Harrie Timmermans: Waar zit het optimisme? En zullen altijd mensen zijn die een zetje nodig hebben van sociale werkbedrijven om het te kunnen redden op de arbeidsmarkt. Daar zijn wij goed in. Kijk bijvoorbeeld hoe MidZuid werk uit elkaar rafelt om het voor mensen makkelijker te maken. Wij zijn bij uitstek ingericht op proces redesign, om werkgevers te helpen met mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt. Dat zal altijd nodig blijven. Wat ik dan hoop, is dat ook de centjes en

de poen die nodig zijn om dit soort bedrijven ook in de lucht te houden, meekomen, en dat er niet alleen geroepen wordt dat het belangrijk werk is. Daar moet de Haag voor zorgen.

Peter Volkers: Daarnaast ook zoeken naar creatieve oplossingen natuurlijk. Nogmaals, we weten allemaal dat de WSW-populatie daalt. Die zitten op een gegeven moment richting de pensioenleeftijd. Je hebt de Participatiewet. Er komen nieuwe mensen. Wat ik daar zelf in merk, is dat het inderdaad vaak een ordinaire centenkwestie wordt. Je probeert dan als MidZuid heel creatief om te gaan om die mensen toch te helpen, ook al heb je misschien de financiële funding daar niet voor. Maar dat kan niet oneindig zijn en dat is natuurlijk waar je naar zoekt.

Harrie Timmermans: Daar is ook van belang dat je de verbinding houdt met je bestuur, want als de zegen niet uit Den Haag komt, dan zijn we nog steeds het werkbedrijf van de vier gemeentes. Als wij die vier gemeentes ervan kunnen overtuigen dat we de goede dingen doen, zijn ze misschien wel bereid om - ook al komt het geld niet uit Den Haag - via creatieve eigen middelen toch de goede dingen te doen voor de mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt.

Peter Volkers: Daarnaast denk ik mogelijk meer verbinding zoeken met private partijen. Wat ik altijd vraag: de tip van de dag. Wat zou je - en met name ook voor wie - als tip willen geven in dit speelveld?

Harrie Timmermans: De tip van de dag is: borst vooruit en kin omhoog. Ik heb zelf zeven jaar lang als directeur in de sociale werkvoorziening mogen rondlopen. Dat was een tijd waarin de centen een probleem waren. Dan kwamen er koppen in de krant: het gaat niet goed en het is een probleem. Politiek zus, politiek zo. Dat had een soort negatieve weerslag op de trots die mensen hadden die bij het bedrijf werkten, terwijl die financiële situatie helemaal niks te maken had met de manier waarop die mensen in het leven en het werk stonden. Dus borst vooruit en kin omhoog. Wat we bij MidZuid goed doen, is trots zijn op onze mensen en trots zijn op ons werk. Hou dat vooral vast en blijf de boodschap vertellen. Blijf in deze podcast die trots uitstralen, want dat gaat ons helpen en dat gaat ook de mensen helpen.

Peter Volkers: Met name - wat wij natuurlijk het laatste jaar wat steviger inzetten - het vertellen van de verhalen. Nogmaals, je kan een hele academische betogen houden en iedereen haakt af na de helft. Het echte verhaal met de emotie, het gevoel en waar mensen mee geconfronteerd worden, dat slaat aan.

Harrie Timmermans: Als mensen gezien en gehoord worden - en dat voelen ze echt; verbonden mensen presteren beter - dan gaat het nog beter. Dan komen die centen vanzelf wel een keer.

Peter Volkers: Zijn er nog zaken waarvan je zegt: die zijn niet aan de orde gekomen en die wil ik toch nog even kwijt?

Harrie Timmermans: Nee. Volgens mij moet zo'n podcast niet langer duren dan een half uur. Ik hoop dat ik heb overgebracht dat ik het ontzettend interessant, leuk en zingevend vind om hier een klein steentje aan bij te dragen, en dat ik ook vind dat we als bestuur vooral het bedrijf de ruimte moet geven om te ondernemen en goede dingen te doen, en dat wij aan de lat staan om te helpen, daar waar het mogelijk is en vooral de ruimte te bieden aan jullie om door te gaan met de goede dingen. Mijn beeld in 100 dagen is: het is een mooi bedrijf. Ik werk hier graag aan mee. Daar moeten we gewoon lekker met elkaar mee doorgaan de komende jaren.

Peter Volkers: De bevoegenheid is denk ik wel overgekomen, Harrie. Ik dank je voor dit openhartige gesprek. Ik denk dat we meer duidelijkheid hebben gehad over de persoon Harrie. Voor de luisteraars wil ik zeggen: tot de volgende uitzending van Kwetsbaar!

Voice-over: Bedankt voor het luisteren. Wil je reageren, laat dan vooral een berichtje achter op onze socials. Abonneer je op onze podcast en deel deze vooral met andere geïnteresseerden. Tot de volgende aflevering van Kwetsbaar!